

a kar nenadno spet prišla
na nas nesreča je strašna.
V trenutku meni smrt nemila
je mater, očma ugrabila...
Dve rakvi, smrt, pogreb, ljudje:
vse to mi leglo je v srce,
z bolestjo mi ga obtežilo
in vse življenje zagrenilo,
ker pozabiti moči ni
dogodkov tistih groznih dni.
Usode žrtvi pokopali
so v Srednji vasi, a ostali
odšli v Ljubljano smo nazaj.

Pri stari mami bivam zdaj,
le knjige, šola in učenje
vedré oblačno mi življenje.
Iz dni nesreč in bolečin
pa mi najdražji je spomin
ta slika z mamico ubogo,
ko pestovala me je z žogo...«
Nesrečna Evica lepó
povedala mi je vse to,
seveda mnogo bolj obširno,
a vse dostojno in obzirno;
to pa se čudno mi ne zdi,
saj v šoli je med prvimi!

Fr. Rojec.

JOSIP JERAS:

Deklice iz preteklosti.

(Konec.)

lati žarki zahajajočega solnca so zatonili v nastopa-
jočem mraku. Vse je potihnilo.

Kamaita še vedno stoji na strehi hiše kraljevih
otrok. Stoji nepremično in še dolgo časa razmišlja,
zroč nekam v temno, gluho daljavo...

Njena vest ji govori, da je storila svojo
dolžnost, toda užalostilo jo je, ko je pomislila, da
nje bratrance Sahuri, Mikerinos in Ameres ne bodo nikdar zvedeli,
zakaj se njih oče Nakiti, ki je hotel pokloniti kralju lubenico, ni vrnil
z lova na leva...

In na tleh leže zapuščene punčke iz posteklenjene prsti, golobi
in race na kolesčkih, vrtavke in žoge. — Vsa ta ljubka drobnarija
leži zapuščena in razmetana po tleh.

Vse te otroške igrače ne zanimajo več Kamaite, zakaj kdor že ve
za tako strašno skrivnost, ta ni več otrok.

Mlada, zorna leta so se potopila v spoznanju težkega, burnega
življenja...

